

SIBEL HODGE

ÉRINT HETETLEN?

Valóban létező, titkolt
hátborzongató jelenség!

„A székhez szögez, nyugtalanít,
szétfeszít az izgalom.”

– *Bibliophile Book Club*

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

S I B E L H O D G E

ÉRINT
HETETLEN?

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

A túlélőknek ajánlom, mindenütt...

ELSŐ RÉSZ

A NAGY HÁZ

„Abban van valami egészen rettenetes, valami sátáni, ha azokat kínozzák, akik soha nem bántottak senkit, akik nem is védekezhetnek, akik teljesen ki vannak szolgáltatva, és akik sem támadó fegyverekkel, sem védelmi eszközökkel nem rendelkeznek. Ennek gondolatát csak nagyon edzett elmék képesek elviselni...”¹

– John Henry Newman bíboros

¹ Somogyi György, Técsy Judit fordítása. John Henry Newman Vasárnapi beszédei (nagyböjt és húsvét). A mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK) – a Magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában található – a ford.

MAYA

1. FEJEZET

Remek nap lesz a mai.

Ez volt az első gondolatom, amikor felébredtem.

Nyújtózkodtam egyet, és hallgattam, ahogy Jamie csörömpöl a földszinten. Hat hónapja költöztünk össze, és a kezdet izgalma még mindig nem kopott meg.

Ma volt a kétéves évfordulónk, és előző nap Jamie azt mondta, meglepetése van számomra. Valami fontosat akar kérdezni. Hát, az összeköltözős részen túl vagyunk, szóval mi maradhatott még? Biztos voltam benne, hogy megkéri a kezemet. Hülyén vigyorogtam magamban, ahogy elképzeltem a rám váró jelenetet, miután megfőztem a romantikus vacsorát. Gyertyák. Bor. Kellemes zene. És a részletek: fél térdre ereszkedik, vagy ravaszul ajándékba rejti a gyűrűt valami másnak álcázva azt, hogy láthassa a boldog meglepetést az arcomon, amikor úgy érzi, bolonddá tett. Lehet, hogy ezek közhelyeszerű gondolatok voltak, de nem érdekelt.

Hallottam, ahogy Jamie feljön a lépcsőn, és a hálószoba felé tart. Belökte az ajtót a könyökével: tálcán egy bögre teát és két piritóst hozott. Mellé kis tálakban eperlekvárt és vaját készített. Középen egy vázában csodaszép élénkvrös rózsza pompázott.

Egész életemben elhibázott kapcsolatokba bonyolódtam, rosszfiúkkal, akik megcsaltak, vagy csupán egyvalamit akartak. Most megütöttem a főnyereményt, és, banális vagy sem, sütkéreztem a románcban. Jamie volt az igazi. Édes, gyengéd, gondoskodó, előzőkeny. Friss hullámban tört rám az öröm és a szeretet.

Derűsen elmosolyodott, amikor látta, hogy ébren vagyok.

– Helló, szépségem – tette le a tálcát az éjjeliszekrényre. – Boldog évfordulót!

Az ágy szélére telepedett, és megcsókolt. Lassan, puhán, szenvedélyesen. Jamie egyetlen csókjától már olvadoztam.

– Talán inkább hagyjuk a reggelit. Mennyi időd van, mielőtt munkába mész? – Felvont szemöldökkel lapogattam meg az ágyat az ő oldalán.

Kaján félmosollyal simogatta meg az arcom.

– Ne kísérts! Máris elkéstem egy ma reggeli megbeszélésről. De munka után rengeteg időnk lesz, hogy rendesen megünnepeljük a mai napot.

A nyakamba szuszogott, és finoman megcsókolt a fülem mögött, a hatás lökéshullámokban terjedt szét bennem. Felnyögtem, és szorosan magamhoz húztam. Vadul megcsókoltam.

– Szeretlek, Maya – suttozta.

– Én is téged.

Elhúzódott.

Megint felnyögtem, de most mérgemben.

– Nem tudsz megspórolni tíz percet?

Végighúztam az ujjam az ingén, aztán lejjebb, az övcsatjáig.

– Végül is évfordulónk van.

Kuncogott, eltolta a kezem, és csókot lehelt a tenyeremre.

– De tényleg késésben vagyok. Később bőven lesz erre időnk.

Egy pillanatra átmentem bosszankodó, zsémbes háрпиába.

– És hánykor érsz haza a munkából?

– Hat felé. Mit főzöl?

Megráztam a fejem.

– Az titok. Meglepetés. De biztos, hogy imádni fogod.

– Te meg azt, ami vacsora után jön – vigyorgott.

– Ó, tényleg? – viccelődtem. – Miért nem mondd el most, mi a meglepetés?

Megint előtött az a csiklandósan izgató várakozás. Igent fogok mondani. Az aztán biztos! Elképzeltem magam, ahogy sikongatok az örömtől a gyűrű láttán. Hogy átkarolom a nyakát. Hogy együtt tervezzük a nagy napot.

– Ügyes próbálkozás. Szia! – Azzal arcon csókolt, és felállt.

Néztem, ahogy távolodik az ajtó felé, és kíváncsi voltam, vajon ezúttal valóban eljegyeznek-e.

Reggelizés és öltözködés közben Jamie családnevét próbálgattam. Mrs. Maya Taylor. Maya Taylor. Mrs. Jamie Taylor. Szerintem mindegyik állati jól hangzott.

Tizenöt perc alatt gyalogoltam el a munkahelyemig. Igazából ugrándoztam. Minden szembejövőre rámosolyogtam, és jó reggelt kívántam nekik, megszegve a kora reggeli csúcsgyógyalomban használatos mogorva brit etikettet. Furcsálkodva pillantottak rám, valószínűleg azt hitték, elment az eszem, de nem izgatott. Szerelmes voltam. Régóta nem voltam ennyire boldog, és ezt minden mogorva, munkába igyekvő vagy az állomás felé tartó járókelőnek a képébe akartam dörgölni.

A Customer Solutions-höz érkezve egy huszoneves nővel együtt szálltam be a liftbe, akit már láttam ezelőtt; egy utazási irodában dolgozott a felettünk lévő emeleten. Azon töprengtem, megkérdezzem-e tőle, mik a legromantikusabb nászutas helyszínek.

– Szuper a sálád – jelentettem ki széles mosollyal. Lepillantott rá.
– Köszí.
– Honnan van?
– A piacról. Pont a végében van egy stand, ahol árulják.
– Nagyon jól áll – mosolyogtam, miközben a lift egy csendüléssel megállt a mi emeletünkön. – Kellemes napot!

Átsuhantam az egybenyitott, folyamatos beszédűl és billentyűcsattogástól morajló call center részlegen. Nyolc éve dolgoztam itt, a cég az Egyesült Királyság legsikeresebb vállalatai és márkái közül többnek is kiszervezett ügyfélszolgálatot nyújtott. Ha az irodai marketingbrosúráknak hinni lehetett, díjnyertes ügyfélmegoldásokkal segítettük klienseink elsőrangú munkáját, ami lehetővé tette, hogy bővítsék ügyfélkörüket. Call centeresből felküzdöttem magam az egyik legnagyobb biztosító kliensünket kezelő részleg huszonöt emberért felelős menedzserévé. Köszöntem mindenkinek, aki épp nem telefonon darálta a biztosítási ajánlatokat vagy vesződött a kárbejelentésekkel, és bementem az irodámba. Az értékelések ideje volt, és bőven akadt még befejeznivalóm, úgyhogy előhúztam egy kazalal, és munkához láttam. Általában imádtam a munkámat, de most kábé tízpercenként megnéztem az órát. Vártam, hogy véget érjen a nap, és otthon lehessenek. Jamie-vel. Tervezgetve az új, közös életünket.

Csengett a telefonom, miközben kibambultam az ablakon, arról álmodozva, hogy majd hová megyünk nászútra. Antiguára vagy Barbadosra? Prágába vagy Barcelonába?

– Maya Morgan beszél – szóltam bele.
– Szia, Maya! – Rachel volt az, a csapatom egyik tagja. – Van valaki a vonalban, aki egy menedzserrel szeretne beszélni.
– Oké, mi a gond?
– Levelet kapott a kárbejelentéséről, és panaszt akar tenni.

– Jól van, hadd jöjjön! – nevettem. Egy hepciáskodó ügyfél ma biztosan nem rontja el a kedvem.

Zene foszlányai hallatszottak, miközben kapcsolta.

– Üdv, Maya Morgan vagyok! Miben segíthetek?

– Most jött levelem a balesetemmel kapcsolatban, és nem örülök. Az autóm jogszerűen parkolt, mielőtt beletolattam a mögöttem állóba! Miért járna ezért büntetés? A parkolóhelyeknek nem is kéne ott lenni, ha nem lehet tolatni! Ez az önkormányzat hibája.

Próbáltam nem elnevetni magam, de egyesek fantasztikus ürügyeket ötlöttek ki a kárbejelentéshez. Tíz percbe telt, mire meggyőztem, és letettem a telefont.

Zűr elhárítva. Újabb elégedett ügyfél.

Bár folyton az órát néztem, a nap mégis hamar eltelt, és délután ötkor elindultam a városba a vacsorához szükséges hozzávalóért. Picit csaltam, nem mindent magam készítettem, de a Marks & Spencer ropogós pekingi kacsájáért a lelkemet is eladtam volna. Csupán be kellett dobni a sütőbe, felmelegíteni a kis palacsintaszerűségeket a mikróban, és felszelni némi póréhgymát meg uborkát. A Marks & Spencer volt olyan körültekintő, hogy még egy bőséges adag hoisin szószt is mellékelte. Ez mennyire kényelmes már? És Jamie kedvenc étele... Nincs vita. Fogtam még pár üveg proseccót – túl sokat nyilván nem ihatunk belőle, ha még nagyobb ünnepléssé fajul a dolog –, és mentem a kasszához, aztán hazaindultam.

Két hálószobás házban laktunk, ami nyolc másik házzal osztozott egy csendes zsákutcán, mögöttünk egy parkkal. Három ház állt az út egyik oldalán, négy a másikon, a miénk pedig az út végében. Igazából Jamie háza volt. Örömmel költöztem ide a béna lakásomból. Először is többszobás volt. Ráadásul meghitt és otthonos hangulatot árasztott. Külön jól jött, hogy Jamie már kifizette rá a jelzalogot.

Húsz perccel később, ahogy becsúsztottam a kulcsot a bejárati ajtó zárjába, és kinyitottam az ajtót, különös érzés fogott el.

Minden csendes volt a házban. Jamie még nem ért haza, hiszen a dzsipje nem állt a felhajtón. Volt viszont valami... Nem tudtam pontosan, hogy mi. Valami nem stimmelt, mintha a levegő megváltozott volna. Szokatlan illatot éreztem. Nem illett ide. Beleszívtam a levegőbe, és cigarettára emlékeztetett – az az állott szag volt, amikor dohányosok között jár az ember, és valami megmarad a ruháin a füstből. Egyikőnk sem dohányzott, de talán Jamie napközben beugrott valamiért egy kollégával. Vagy talán az egyik szomszéd gyújtott tüzet a kertben?

Megráztam a fejemet, lerúgtam a cipőmet a bejáratnál, és bevitettem a bevásárlószatyrokat a konyhába.

Gyorsan lezuhanyoztam, és belebújtam egy mély dekoltázsú, deréktájt szűkülő, ujjatlan, retró tearuhába. Feltekertem a fűtést, hogy ne zavarjon a hiányos öltözékem – elvégre január volt –, és mivel tudtam, hogy Jamie imádja ezt a hacukát, mit érdekelt egy kis cidri? Nem mindennap kérik meg a kezem, hadd emlékezzem az eljövendő években rá, hogy valami különlegeset viseltem. Remélhetőleg amúgy se sokáig lesz rajtam, ha a dolgok a terv szerint alakulnak.

Lementem a földszintre, hogy elkészítsem a vacsorát, odavoltam az izgalomtól. Nemsokára hazaér. Bekapcsoltam az iPodomat, és kiválasztottam egy bársonyosan romantikus számot. Akár kezdek is beleélni magam a hangulatba, amíg egyedül várom.

Az órára pillantottam, miközben betettem a kacsát a sütőbe. Pont hat óra harminc volt. Késett.

Hangosan énekeltem a számot, ahogy újhagymát és uborkát szeleteltem. Hétkor kitöltöttem magamnak egy pohár behűtött proseccót,

és egy tálcára raktam a palacsintákat, mikrózásra készen. Lassan kortyolgattam az órát bámulva, aztán rávettem magam, hogy ne fixírozsam, inkább megterítettem a konyha-étkezőben. Bepötyögtem egy gyors SMS-t Jamie-nek: *Hazaérsz nemsokára? Mindjárt vacsora! Szeretlek, csók.*

Eperillatú gyertyákat gyújtottam, és a vázát a rózsával, amit Jamie-től kaptam, elhelyeztem a konyhaasztalon, aztán még egyszer elrendeztem az abroszt és az evőeszközöket, bár ezt már eljátszottam egy párszor. Igyekeztem mindent takarossá és rendezetté varázsolni, ami rendszerint nem volt épp az erősségem. Én voltam inkább a rendetlen és a slampos, Jamie pedig a rendmániás. Azt mondta, a seregben töltött nyolc év alatt nevelték belé. Egyáltalán nem tudtam elképzelni katonaként. Nem ő jutott eszembe, ha tagbaszakadt, izmos pasasokra gondoltam, akik a hátukra szíjazott fegyverekkel átgázolnak egy vizesárkon. Tizenhat évesen, tanulóként lépett be a hadseregbe, a Királyi Híradósokhoz, és két évig tanulta a szakmát, mielőtt az ezredéhez rendelték, ahol kommunikációval meg informatikával foglalkozott, szóval nem az a közelharcba bonyolódó frontkatona típus volt. Jamie... nem mondanám, hogy csendes volt, de szeretett hátradőlni és figyelni; én számítottam a hangosabbnak, főleg, ha berúgtam és karaokézni akartam. Szeretett egyedül lenni, és sosem tűnt magányosnak. A katonaélet másik hozadéka, azt mondta. Miután annyit közösködött egy halom különféle fickóval, szerette, hogy végre van egy kis személyes tere. Én szerettem hosszan trécelni a haverokkal, és emberek közt forgolódni. Sok szempontból egymás ellentétei voltunk. Végül is nem azt mondják, hogy az ellentétek vonzzák egymást?

Az asztalnál ülve iszogattam a boromat, és mosolyogva bambultam kifelé a kis hátsó kertbe, miközben azon járt az eszem, hogyan

találkoztunk. Jamie informatikus volt, a cége egy fejlesztett szoftverrendszert tervezett a Customer Solutionsnek. Az ő dolga volt, hogy elmagyarázza nekem meg a többi női vezetőnek a használatát, hogy aztán betaníthassuk a call centeres csapatot. Az első nap, amikor megjelent az oktatótermünkben, az első sorban ültem, és egy másik lánnyal vihogtam valami ügyfélen, aki az autóbalesete miatt egy buszvezetőt okolt, csak mert a busz tíz perccel korábban jött aznap. Ahogy megláttam, hogy Jamie belép a helyiségbe, egy szó felénél elhallgattam. Pedig beszélni, azt tudtam! Minden régi iskolai értékelésemben ugyanaz állt. *Maya intelligens, de nem szabadna ennyit beszélnie, inkább figyelnie kéne!* Nem emlékszem, hogy korábban valaha is megakadályozott volna valami egy mondat befejezésében. Jamie viszont megtette.

Még azt sem állítanám, hogy jóvágásúnak tartottam. Nem volt az a Tom Hardy vagy Channing Tatum típus. Semmi ilyesmi. A legkevésbé sem volt az az egyértelműen csinos pasi, akikért általában odavoltam, akikre a mamám rámutatna, hogy na, ez egy snájdig legény. Jócskán kijutott nekem szívfájdalomból és hűtlen férfiakból. Vonzottam a rosszfiúkat.

Jamie magas volt. Nem az a megtermett, izmos fajta, amit rendszerint vonzónak találtam, inkább karcsú és erős, széles vállakkal, határozott vonásokkal. A haja szőke, bizonyos fényviszonyoknál egyenesen vörösesszőkének hatott. Halványszőke szempillák övezték zöld szemét. De volt benne *valami*. Nem tudom, mi volt az. Talán a kissé feszült tartása. A rétova mosolya, ahogy végignézett az ülve várakozó nőkön. Ahogy leejtette a mappákat az egyik karján egyensúlyozott halomból, miközben a másik kezében laptopot tartott. Vagy talán ahogyan *elpirult*, mikor lepotyogtak – igaz, miután randizni kezdünk, és felhoztam neki a dolgot, esküdözött, hogy nem is pirult el.

Mivel az első sorban ültem, természetesen felugrottam, hogy segítek neki összeszedni a mappákat, és szélesen rámosolyogtam. Kacér mosoly volt, nem tudtam megállni. Az az elpirulás elindított bennem valamit. Mire megköszörülte a torkát, megigazította a nyakkendőjét – holott az úgy is tökéletesen állt – és bemutatkozott, már azon morfondíroztam, hogy ez az unalmas szoftverfrissítés kezd rohadatul izgalmassá lenni.

Én voltam az, aki meghívta egy italra. Nem voltam vevő arra a dumára, hogy a nőknek nem kellene kezdeményeznie. Aki nem kér, az nem kapja meg, amit akar, és gyanítottam, hogy szégyellős a nőekkel szemben, így nem hívna el. Az oktatás utolsó napján aztán két esély maradt: vagy örökre kísétál az életemből, vagy nem. Úgy alakult, hogy határozottan nem sétált ki.

Lenyeltem a maradék bort, és megint az órára néztem. Merre járt? Nem is válaszolt az SMS-emre.

Lekapcsoltam a sütőt. Tudtam, hogy a kacsza ropogósan jó, de ha így haladunk, elszenesedik.

Hívtam a mobilján, és hallgattam, ahogy kicseng. Az asztalt pöcögtettem az ujjaimmal, aztán újabb SMS-t küldtem: *Hé, szépfiú! Úton vagy? Meztelenül kotyvasztom a vacsit! Puszka.*

Töltöttem még egy kis bort, és a telefonomat vizslattam, várva, hogy megjöjjön a válasz.

Semmi sem történt.

Nyolcra már túl voltam két újabb híváson, és küldtem még egy SMS-t. Rendszerint nem voltam az az ideges fajta. Többnyire lazán fogtam fel a dolgokat. Nem izgatott, ha Jamie egyedül akart találkozni a barátaival, vagy nélkülem csinált bármit is. Ezt megkapom cserébe én is, nem igaz? Mindenkinek kell némi szabadság egy kapcsolatban. Viszont az volt a helyzet, hogy Jamie-nek igazából nem

sok barátja volt. Nem túl gyakran járt el, nem sok mindent csinált nélkülem, kivéve, amikor millió hosszt úszott le az uszodában, vagy hétvégeként kirándulni ment vidékre. Szeretett egyedül lenni. És egész együtt járásunk alatt egyszer sem késett. Mi több, hangsúlyt helyezett a pontosságra. A késés gondolatától is ideges volt.

Ekkor ötlött fel először bennem a gondolat, hogy történt vele valami. Hogy balesetet szenvedett. Vagy – ó, istenem! –, hogy netán kirabolták vagy megtámadták!

Újra hívtam, és a telefonja csak csörgött és csörgött. Beharaptam az alsó ajkamat, azon tűnődve, hogy mit tegyek. Hívjam a rendőrséget? Tudakozódjam, nem szenvedett-e autóbalesetet? Vagy még túl korai volt ehhez?

Vártam még egy félórát, aztán kikerestem a helyi rendőrőrs számát. Nem csak arról volt szó, hogy Jamie nem vette fel nekem a telefont. Fel-alá járkáltam a konyhában, és egy örökkévalóságnak tűnt, mire valaki végre felvette. Aztán átkapcsoltak valaki máshoz. Majd megint máshoz, aki aztán elmondta, hogy nem jelentették az őrsön, hogy baj érte volna Jamie kocsiját. Ami legalább jó jel is lehetett volna, de még mindig nem tudtam lerázni magamról az érzést, hogy valami baj történt.

Merre dolgozott ma? Mondta egyáltalán? A számítógépes szoftverrendszerek tervezőjeként egész délkeleten céges alkalmazottakat kellett képeznie a rendszerek használatára. Bárhova mehetett.

Bementem a társalgóba, hogy megkeressem a laptopomat. Megnézhetném a neten, hogy nincs-e valami friss hír, ami magyarázatul szolgálhat arra, miért késik. Talán dugó alakult ki az autópályán, ő pedig benne ragadt. De ez még mindig nem magyarázta meg, miért nem vette fel a telefonját. Lehet, hogy valahol otthagya. Vagy elvesztette. Vagy lemerült az aksi. De még mindig ott volt a kocsiban

a szivargyújtó, miért nem használta? Az is lehet, hogy lerobbant a kocsija, és az aksi is megadta magát.

Az a különös érzés, ami akkor kerített hatalmába, amikor a bejárat ajtóhoz mentem, most ismét úrrá lett rajtam a társalgóban. Valami megváltozott a szobában, de nem jöttem rá, micsoda. Látószólag minden ugyanott volt. A tévé és a drága hifi is.

A homlokomat ráncoltam, amikor észrevettem, hogy Jamie laptopja az enyém mellett hever a dohányzóasztalon. Mindig magával vitte a munkába – a prezentációkhoz és a tréningekhez használta. Akkor miért volt mégis itt? Itt felejtette volna?

Az enyém helyett az övét kapcsoltam be, lévén az sokkal gyorsabb. Az első, ami feltűnt, hogy eltűnt a háttérképe. A kép minket, kettőnket ábrázolt, és Skóciában készült, ahol egy romantikus hétvégét töltöttünk el megismerkedésünk után fél évvel. Aztán megláttam, hogy nincsenek ikonok sem. Csak az üres, fekete képernyő. Nagyon furcsa.

Ismét összevontam a szemöldökömet, azon mélázva, hogy netán összeomlott-e a rendszer. Talán elkapott egy vírust. Ekkor meghalhattam a fejemben Jamie hangját, amint azt mondja, hogy egy számítógép „nem kaphat el” vírust, ahogy azt én mondtam neki valamikor. Majd’ megszakadt a nevetéstől. Viszont a legvalószínűbb következtetésnek az tűnt, hogy azért hagyta itt, mert valamiért meghalt.

Kikapcsoltam, visszatettem a dohányzóasztalra, és az enyémet nyúltam, majd a térdemen egyensúlyozva türelmetlenül vártam, hogy beinduljon.

Megnéztem a Google-ön, hogy nincs-e forgalmi dugó délkeleten, de nem találtam semmit, ami magyarázatul szolgálhatott arra, miért késik Jamie.

Mikor megcsörrent a mobilom a konyhában, majd frászt kaptam. Visszatettem a laptopot a dohányzóasztalra, és odaszaladtam,

de amikor felkaptam, láttam, hogy a kijelzőn a nővérem, „Ava” neve tűnik fel.

– Szeva, Maya! – csivített bele Ava a telefonba. Valamiért mindig viccesnek találta ezt a kezdést. Nem mintha nem hallottam volna már milliószor. – Mizújs? Soha nem találád ki, mi történt velem...

– Szia, nővérkém! Most nem tudok beszélni. Próbálom utolérni Jamie-t – vágtam a szavába. Avával szinte mindennap beszélünk, de ennek most várnia kell holnapig.

– Ó, oké! Merre van?

– Nem tudom. Nem veszi fel a telefont, és már órákkal ezelőtt haza kellett volna érnie.

– Ó, hát persze! Ma van az évfordulótok, nem? Kétévesek vagytok. Bocs, hogy hívtalak. Totál elfelejtettem. Hát, biztosra veszem, hogy minden oké. Lehet, hogy csak dugóba került, vagy ilyesmi.

– Igen, én is remélem. – Ekkor égő szag csapta meg az orromat, és a sütőre meredtem. – A francba! Máris odaégettem a vacsorát. Figyu, mennem kell. – Kinyitottam a sütő ajtaját. Füst és forróság csapott a képembe. A kezemmel kezdtem legyezni, próbáltam szétoszlatni.

– Rendben, de tuti, hogy minden oké lesz vele. Bármelyik percben megérkezhet. Nemsokára beszélünk, oké?

A telómat a konyhapultra löktem, kivettem a szénné égett kacsát, és éreztem, hogy könnyek szöknek a szemembe. Basszus! A hasznavehetetlen kaját a sütő tetejére dobtam, és újra az órára néztem. Este fél kilencet mutatott.

Paul! Ez az! Felhívom Jamie főnökét. Ő tudni fogja, hol dolgozott ma Jamie.

Csakhogy nem volt meg Paul mobilszáma, az iroda mostanra pedig bezárt. Jamie-nek nem volt címjegyzéke. Minden számot a telefonjában tárolt, de akkor hogy tudnám...

A telefonszámlája. Jamie mindig részletes híváslistát kért. Ha átnézem, megtalálom Paul mobilszámát.

Felszaladtam a lépcsőn a vendégháloba. A szekrényben volt Jamie-nek egy nagy kartondoboza, ahol minden fontos mappáját tartotta. Banki kivonatokat, hitelkártyaszámlákat, rezsiszámlákat, biztosítási iratokat és a kocsi papírjait. Megpróbált rábeszélni, hogy én is ilyen rendezetten intézzem a dolgokat, de a számláim általában befizetés után azonnal a kukában landoltak. Mindig azzal hecceltem, hogy egy kicsit túlpörgi ezt a rendszerezettséget, de most nagyon örültem. Kivettem pár műanyag A4-es, borítékszerű irattárcát, és megnéztem a kupac legfelső darabját. Hitelkártyaszámlák. A következőben a rezsiszámlák voltak. A harmadikban rátaláltam a mobilszámláira. Kihúztam a legfelsőt, és végigfutottam. Pár perc alatt esett csak le, hogy négy hónapos, amit különösnek találtam. Tudtam, hogy egy hete új számlát kapott, és hogy a legfrissebbet mindig legfelülre teszi, de úgy látszott, hogy az meg az azt megelőző pár hónap számlái hiányoznak. Nem volt időm ezen sokat tűnődni, inkább Paul Porter nevét kezdtem keresni az októberi számla telefonszámai és nevei között.

A lap alján találtam rá. Beütöttem a számát, és igyekeztem lassan venni a levegőt, ahogy a fülemhez tartottam a mobilt.

Gyerünk! Vedd fel!

Paul a tizedik csöngetésre vette fel. A háttérből hangos zene szűrődött be, emberek beszélgettek, és egy játékautomata csilingelt. Hát ez az! Jamie biztos elment kocsmázni Paullal. Elfelejtette volna az évfordulónkat? Vagy nem vette észre, hogy elszaladt az idő? Nem, ő aligha tenne ilyet.

– Halló? – szólt bele Paul.

– Szia, itt Maya Morgan. Jamie veled van?

Egy pillanatig csak hallgatott, alighanem igyekezett rájönni, ki is vagyok. Párszor már találkoztunk Jamie munkahelyi bulijain.

– Ó, szia, Maya! Izé... nem. Nincs velem. Miért?

– Még nem jött haza. Már sokat késett, és nem veszi fel a telefonját. Aggódok, hogy esetleg autóbalesetet szenvedett, vagy ilyesmi.

– Egy hete nem is láttam. Azóta nem, hogy kivette az éves szabadságát.

– Mi? – kérdeztem, mert azt hittem, rosszul hallottam. Jamie nem lehetett az éves szabadságán. Hiszen mindennap bejárt dolgozni, mint szokott. – Biztos összekevered valaki mással. Nem volt szabadságon.

Újra csend támadt a vonal túlsó végén.

– Nem keverem össze, Maya. Kivett két hét szabadságot, egy hete nem járt az irodában, és maradt még egy hete.

Pislogtam, próbáltam összerakni a dolgot.

– Ezt nem értem. Hiszen... hiszen mindig elment dolgozni.

– Biztosíthatlak, hogy nem jött be. Személyes okokból volt szüksége a szabadságra.

– De... – A hangom elhalt, amikor a vonal túlsó végén felnevetett egy nő a háttérben.

– Mikor láttad utoljára? – kérdezte Paul értetlen hangon. – Biztosra veszem, hogy Jamie...

Szörnyű rémület száguldott végig a hátamon.

– Órák óta itthon kellene lennie. Ma van az évfordulónk.

– Lehet, hogy dugóba került. Hamarosan hazaér, biztosra veszem. Valószínűleg ez az egész csak félreértés.

A szőnyegre meredtem.

– De miért tette, hogy bejár dolgozni?

– *Mondta* neked egyértelműen, hogy dolgozni megy?

Felidéztem magamban, hogy mit mondott aznap reggel. Hogy késésben van egy „megbeszélés”-ről.

– Hát... nem, de mindennap ugyanabban az időpontban öltönyben-nyakkendőben ment el itthonról, ahogy mindig.

Egy női hang Paul nevét kiabálta.

– Figyelj, bocsi, de mennem kell! Jamie alighanem csak késik.

– Igen – feleltem, és bontottam a hívást. A fejemben kavargtak a gondolatok, miközben azért fohászkoztam, hogy igaza legyen.

Éppen visszatettem a mappákat a dobozba, amikor kopogtak a bejárati ajtón. Azonnal szertefoszlott a nyugtalanságom, az arcomra széles vigyor ült ki. Hát megjött. Végül is nem volt miért aggódnom.

Kinyitottam az ajtót.

– Elhagyta a kulcsodat? Azt hittem... – A szavak a torkomon akadtak, ahogy megláttam a kint álló két rendőrt. Egy húszas évei végén járó nőt és egy idősebb férfit. Mindketten komoly arcot vágtak.

– Ó, ne! – kaptam mindkét kezemet az arcomhoz. – Valami történt Jamie-vel, igaz?

– Maga Mrs. Taylor? – kérdezte a nő.

– Izé... nem. Jamie-ről van szó? – néztem egyikről a másikra két-ségbeesetten. – A barátnője vagyok.

– Bemehetnék, kérem? – kérdezte a férfi.

– Igen. – Hátraléptem, és beengedtem őket az előszobába. – Kérem, csak mondják meg, mi történt! Jól van? Megsérült?

– Azt hiszem, jobb lesz, ha leül – válaszolt a rendőrnő. Az arckifejezésükből láttam, hogy valami rossz történt. Nagyon rossz.

– Nem akarok leülni! Mi történt? – sikoltottam.

Csak mondják már!

A férfi feszengve köszörülte meg a torkát.

– Sajnos pár órája jelentették, hogy egy holttestet találtak az erdőben Tyttenhanger mellett.

Levegő után kapkodtam.

– És ennek mi köze... – pillantottam egyik rendőrről a másikra.

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de amikor megérkeztünk a helyszínre, egy elhunyt férfit találtunk, aki felakasztotta magát az egyik fára.

– Nem – ráztam meg a fejemet, és szaporán pislogtam. – Miért mondja el ezt nekem?

– A zsebében lévő tárcában talált hitelkártyák és jogosítvány az ezen a címen lakó James Tayloréi voltak.

A jeges rettegés valósággal pofon csapott.

Azt hiszem, valamiféle hangot is kiadhattam, ahogy a világ megbillent, és megállt. Ahogy a rendőrrre meredtem, mintha minden évekre mozdulatlanra dermedt volna. Hogy aztán ismét felgyorsuljon, és túl gyorsan kezdjen pörögni, amitől megszedültem, ahogy megemésztettem a szavakat.

– Ne-nem. Ez lehetetlen. Valaki más kell hogy legyen. Tudják, ma van az évfordulónk. Egyszerűen csak késik, ugye? – Úgy néztem rájuk, mintha megbolondultak volna. Hatalmas hibát követtek el. Nem történhetett másként. – Ő nem akasztotta volna fel magát, hát nem értik? Nem tett volna ilyet. Valaki más kell hogy legyen. Talán ellopta Jamie tárcáját, és ő ezért késik. Talán kórházba került valahol, vagy... vagy összetörte a kocsiját. Ennek utánanézték? Utánanézték? – A hisztéria hullámként emelkedett fel bennem. Neki-dőltem a falnak, hogy összeszedjem magam.

– Tudom, hogy ez egy szörnyű megrázkódtatás – mondta a nő. – Nem szeretne leülni?

Szaporán pislogtam, igyekezve kihámozni, hogy mit is mondanak.

A nő átkarolt, és beteretelt a konyhába, ahol gyengéden lenyomott egy székre.

– Nagyon sajnálom, de a jogosítványon szereplő fénykép alapján ő az elhunyt – felelte a férfi. – De szükségünk van valakire a hivatalos azonosításhoz. Maga James legközelebbi rokona?

Elszorult a torkom, ahogy a szavai belém martak.

Nem. Tévednek! Az nem Jamie. Nem ő! Nem lehet!

Nyeltem egyet, és próbáltam gondolkodni a fejemet betöltő sikoltozás ellenére.

– Izé... igen. A szülei évekkkel ezelőtt meghaltak. Nincs más élő családtagja.

– Nem akarja, hogy áthívjunk valakit magához?

Megráztam a fejemet, és ezzel igyekeztem kiverni a fejemben ugrándozó képet a hullaházban fekvő Jamie-ről. Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de egyetlen szó sem jött ki a torkomon.

– Biztos? – kérdezte a rendőrnő. – Egy barát vagy rokon? Aligha jó ötlet, hogy most egyedül maradjon.

A szoba hol életlenné vált, hol ismét visszaváltott élessé.

– Nem lehet Jamie – suttogtam. – Ő sosem tenne...

– Nagyon sajnáljuk – mondta a férfi, de alig hallottam a fülemben zubogó robajtól.

Átkaroltam magamat, és előre-hátra hintáztam. Éreztem, ahogy egy kéz a vállamra nehezedik. Újabb szavak hangzottak el, amiket nem értettem. Könnyek csorogtak valahonnan. Egy pohár víz került az asztalra élém. Ide-oda dülöngéltem, míg a rendőrnő felsegítette rám a kabátomat. Aztán remegve ültem a rendőrautó hátsó ülésén, és kibámultam az ablakon, ahol a világ lassított felvételként mozgott, és olyan érzés volt, mintha megfagyva kikerültem volna belőle.

A rendőrnő az anyósülésen foglalt helyet, és hátrafordulva nézett rám.

– Biztosan most akarja ezt megejteni? Holnap is ráér.

Megráztam a fejemet. Látnom kellett őt. Bizonyítom, hogy nem Jamie az. Még jó, hogy nem ő az. A téves személyazonosság háttorzongató esetéről volt itt szó.

A nő visszafordult előre, mi pedig néma csendben autóztunk a kórházig, míg én a körmeimet a tenyerembe vajtam, hogy ne remegjen a kezem.

Elindultunk a fényesen kivilágított bejárathoz, és lifttel mentünk le az alagsorba. Gumitalpú cipőjük nyiszorgott a linóleumon, ahogy a hosszú folyosón haladtunk. Fertőtlenítő- és betegszag tolakodott az orromba, a gyomrom forgott.

Nem Jamie az. Nem Jamie az.

Odaértünk az ajtóhoz, és a férfi bement. A nő kint maradt, és feszengve figyelt. Én hátat fordítottam neki, és végignéztem a folyosón, ahol az imént jöttünk végig. Vissza akartam szaladni. Be a liftbe. És hazamenni, ahol majd ott találok a rám váró Jamie-t szégyenlős mosolyával az arcán. Elvesztette a mobilját, és nem tudott hívni. Aztán dugóba került. Létezett egyszerű magyarázat. De nem tudtam futni, mert mintha a padlóhoz szögezték volna a lábamat.

Az ajtó ismét kinyílt, és a férfi állt ott, ajkát komor vonallá préselve össze. A rendőrnő a hátamra tette a kezét, és beterelt a helyiségbe. Kék kórházi kezeslábast viselő férfi állt a középre gurított kerek asztal mellett, amire kék lepedőt terítettek, és a lepedő alól kidudorodott a test.

Nem Jamie az. Nem lehet ő.

– Nyaksérüléseket szenvedett – szólalt meg a kezeslábast viselő férfi.

Gépiesen bólintottam, de legszívesebben odafutottam volna, hogy mielőbb túl legyek ezen az egészen, hogy hazamehessek és megvárhassam, míg Jamie visszajön.

Lassan felhajtotta a lepedőt, hogy megmutassa az arcot.
Szűrő fájdalom döfött a mellkasomba. Nem kaptam levegőt. A lábam megroggyant.

Jamie volt az.

– Én... – Kinyújtottam a kezemet, hogy Jamie karjára téve felébruesszem, de aztán elkaptam.

A férfi a kezeslábanban együttérzően nézett rám.

– Meg tudja erősíteni, hogy ő James Taylor? – kérdezte a rendőregyenruhás férfi.

Visszanyeltem az elfojtott zokogást, és bólintottam, hogy aztán előretántorodjak, és kétrét görnyedve levegő után kapkodjak.

A rendőrnő akadályozta meg, hogy térdre rogyjak.

Alá kellett írnom egy úrlapot. Elmondták, hogy a halottkémi iroda kapcsolatba fog lépni velem. A szavakat nem tudtam felfogni. Csak zszibbadtan bólogattam. Aztán jött a hazaút. Újabb ajánlat, hogy felhívna valakit, aki átjön hozzám. Újabb részvétnyilvánítások.

Nem jutottak el a tudatomig. Nem értettem egy szót sem az egészből, mert Jamie meghalt.

Bementem a konyhába, és üres tekintettel leültem az asztalhoz. Nem akartam beszélni senkivel. Nem akartam felhívni senkit. Sem Avát, sem a szüleimet, sem a barátaimat. Most az egyszer nem akartam más társaságot a sajátomén kívül. Arra volt szükségem.

Nem tudtam, milyen sokáig ültem így. Ledermedve. Annak tagadása, hogy ő az, váltakozott a gyásszal. A gondolataim ide-oda röppentek. *Miért tette? Hiszen boldog volt. Nem tehette. Semmi értelme. Vagy depressziós volt? Valami elkerülte a figyelmemet? És mi van az évfordulás meglepimmel? A meglepimmel, amit már sosem kapok meg. De ő szeret engem.*

Szeretett engem. *Múlt időben.*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Múlt. Befejezett múlt. A holtak múltja.

– Ó, istenem! – jajdultam fel, és a két kezembe tettem a fejemet, míg az eddig visszatartott könnyek fájdalmas áradatban zubogtak elő, és úgy éreztem magam, mintha belezuhannék a sötétségbe.

Valamikor felvonszoltam magam az emeletre, és teljesen felöltözve bedőltem az ágyba. Az arcomhoz szorítottam a párnámat, beszívтам az illatát, behunytam a szememet, és elképzeltem, hogy még mindig itt van velem.

Egyáltalán nem volt remek a mai nap. Ez volt életem legrosszabb napja.